

fulde staa paa Finantsloven, fordi jeg tror, at der er noget Forkert i at begynde den stuekvisse Toldbrevform ved Finantsloven, inden Toldloven har været underkastet et samlet Gjenemsyn. Efterat dette derimod har fundet Sted, tror jeg meget vel, at man efterhaanden kan tage et og andet Punkt op og ændre det ved Finantsloven; men jeg har nogen Betænkelse derved nu, idet Toldsatserne i Grunden hænge sammen mere eller mindre ligesom Hærfald. Det er vanskeligt at røre ved den ene Satz uden med det Samme at komme til at trække i en anden, og jeg tror, at det kan have betænkkelige Følger. Naar jeg ikke desto mindre agter at stemme for Ændringsforslaget, er det af det Hensyn, som jeg allerede har nævnt, at jeg mener, at det ikke er rigtigt under den nuværende politiske Stilling at gjøre nogen væsentlig Ændring i Finantslovsforslaget fra den Skikkelse, hvori det kom til at foreligge her ved 3de Behandling. Der har været ytret, at dette Finantslovsforslag ikke skulde være brugeligt. Hvis vi frev 1874 eller 1875, er jeg overbevist om, at en Finantslov som denne vilde blive kaldet, om ikke „brugelig“, saa dog „ikke ubrugelig“, eller i alt Fald „taalelig“, men man stiller jo efterhaanden fra den modsatte Side sine Fordringer høiere. — Jeg skal ikke nu røre ved de meget bekendte fem Punkter, som jeg tror, ere tilstrækkelig omtalte, men jeg vil gaa ind paa et andet Punkt, som jeg har særlig Interesse for, som vedrører Indenrigsministerens Budget, det er Ændringsforslaget under Nr. 20 til § 19. Derfor dette Ændringsforslag vedtages, saa vil en Bestemmelse udgaa af Finantsloven, som for Diebliffet staaar der, nemlig at der gives en Bevilling til yderligere Vederlag til sagtyndig Medhjælp ved Behandlingen af Sager om Æneret paa industrielle Opfindelser. Nu kunde det se underligt ud, at man vil negte Vederlag til de Mænd ved den polytekniske Lærestalt, hvis Medhjælp Ministeriet bruger for at gjennemgaa saadanne Sager. Der søges efterhaanden flere og flere Patenter, og disse Embedsmænd ere ikke forpligtede til at yde denne Medhjælp, og paa den anden Side kan Ministeriet ikke give Vederlag for den søgte Medhjælp, førend det faar Bemyndigelse dertil paa Finantsloven. Nu har man i det andet Thing sagt, at Ministeriet kunde gaa den Vej at udstede Patenter uden Forundersøgelse. Det er navnlig et æret Medlem i Landsthinget, som jeg maatte tør betegne som den ærede Landsthingsmand fra Horsens (Jessen), der har fremsat denne Ansøelse. Uagtet jeg kommer ham temmelig nær i min Opfattelse af denne Sag, kan jeg dog ikke være ganske enig med ham; jeg tror ikke, at det vilde være rigtigt at udstede Patenter uden Forundersøgelse; jeg tror, at man i den Henseende maa følge de Regler, som virkelig ere gjældende. Her kommer imidlertid Vanskeligheden; thi det har ikke været mig

umuligt at finde saadanne gjældende Regler. I den Forhandling, som fandt Sted i Landsthinget om denne Sag, der findes i Landsthingsstibende Spalte 832, blev der sagt fra et andet æret Medlem (Krieger), at Praxis var bindende. Men „Praxis“ og „Regler“ ere virkelig ikke det Samme; og desuden skal jeg gjøre opmærksom paa, at naar man holder sig til Grundlovens § 27, der vel er den, som nærmest maa gjælde i dette Tilfælde, staaar der ikke, at Bevillingen udstedes ifølge den førend 5te Juni 1849 gjældende Brug, men ifølge de førend 5te Juni 1849 gjældende Regler, som ere i Brug. Det er altsaa Reglerne, som der spørges om. Nu behøver man ikke at være Jurist for at finde disse Regler, dertil har man tilstrækkelig gode Hjælpe-midler, og jeg har ogsaa gjort mig Umage for at finde saadanne, men jeg har maattet gaa meget langt tilbage. Jeg skal i Forbigaaende gjøre opmærksom paa, at i Næringsloven af 29de December 1857 § 98 staaar der ogsaa, „at i Henseende til Æneretsbevillinger bliver at forholde efter de hidtil gjældende Regler“ — der staaar ikke: Brug. Saadanne Regler ville kunne findes, og ere utvilsomt gjældende endnu. I Afat af 20de Februar 1717 udtaler Frederik den 4de, at, paa det at „Ansøgere ei sig forgjæves derom skulde bemæle, saa deklarerer Vi (o: Kongen) hermed, at samme Begjæring bliver dem ei bevilligede“, og saa nævner han som Nr. 9: Monopoler. Og Reskript af 10de April 1761 § 2 er affattet saaledes: „Kongen vil ei heller bevilge noget Monopolisme, hvorved 1, 2, 3 eller flere Personer alene, og med Andres Udelukkelse, søge at blive berettigede til at forarbejde eller falholde visse Varer i en vis By eller Distrikt“ o. s. v. Jeg tror altsaa, at Indenrigsministeriet er fuldkommen berettiget til at undlade at give Patenter, og paa den Maade vil det altsaa komme ud over den Vanskelighed, som det ellers vilde være sat i, ved at det ikke har faaet den søgte Bevilling. Jeg vilde ogsaa anse det for meget ønskeligt, om man gjorde dette Forsøg, inden man endnu har faaet en Patentlov, som jeg iøvrigt haaber, at man ikke nogenstunde skal faae. Man har jo heldigvis endnu ikke nogen Patentlov her ligesaa lidt som i Schweiz, der efter at have taget Sagen under Overveelse, kom til det Resultat, at det ikke vilde have den; og Holland, der fik en Patentlov i 1817, har igjen affaftet den i 1860. Jeg tror ogsaa, at vor Grundlov maa være til Hindrer for at faae saadan en Lov, idet § 83 siger, at „alle Indskrænkninger i den lige og frie Udgang til Erhverv, som ikke ere begrundede i det almene Vel, skulde hæves ved Lov“. Der skulde altsaa gives en Lov, som maatte gaa ud paa at ophæve Patenter, for saa vidt det kunde bevises, — og det kan det sikkert — at Patenter ikke ere grundede i det almene Vel. Det er den Hensigt, jeg skal tillade